

SỰ GIỚI HẠN CỦA TIẾNG LẠ VÀ ÍCH LỢI CỦA LỜI TIÊN TRI

Kinh Thánh: 1 Cô-rinh-tô 14:1-19

“1 Hãy nôn nả tìm kiếm tình yêu thương. Cũng hãy ước ao các sự ban cho thiêng liêng, nhứt là sự ban cho nói tiên tri. 2 Vì người nào nói tiếng lạ, thì không phải nói với người ta, bèn là với Đức Chúa Trời, bởi chẳng có ai hiểu (ấy là trong tâm thần mà người kia nói lời mầu nhiệm); 3 còn như kẻ nói tiên tri, thì nói với người ta để gây dựng, khuyên bảo và yên ủi. 4 Kẻ nói tiếng lạ, tự gây dựng lấy mình; song kẻ nói tiên tri, gây dựng cho Hội thánh. 5 Tôi ước ao anh em đều nói tiếng lạ cả, song tôi còn ước ao hơn nữa là anh em nói tiên tri. Người nói tiên tri là trọng hơn kẻ nói tiếng lạ mà không giải nghĩa để cho Hội thánh được gây dựng. 6 Hỡi anh em, vì bằng tôi đến cùng anh em, nói các thứ tiếng lạ, mà lời nói tôi chẳng tỏ sự mầu nhiệm, chẳng có sự thông biết, chẳng có lời tiên tri, chẳng có sự khuyên dạy, thì ích gì đến anh em? 7 Vậy, dầu vật không linh tách phát ra tiếng, như ống tiêu, đồn cầm: nếu không có âm điệu phân biệt nhau, thể nào nhận biết được ống tiêu hay là đồn cầm thổi và khảy cái chi? 8 Lại nếu kèn thổi tiếng lộn xộn, thì ai sửa soạn mà ra trận? 9 Anh em cũng vậy, nếu dùng lưỡi nói chẳng rõ ràng cho người ta nghe, thì làm sao họ được biết điều anh em nói? Vì anh em nói bông lông. 10 Trong thế gian có lắm thứ tiếng, mỗi thứ đều có nghĩa. 11 Vậy nếu tôi chẳng biết nghĩa của tiếng nói đó, thì người nói tiếng đó sẽ coi tôi là mọi, và tôi cũng coi họ là mọi nữa. 12 Ấy vậy, vì anh em nôn nả ước ao các sự ban cho thiêng liêng, hãy tìm cho được dư dật dâng gây dựng Hội thánh. 13 Bởi đó, kẻ nói tiếng lạ, hãy cầu nguyện để được thông giải tiếng ấy. 14 Vì nếu tôi cầu nguyện bằng tiếng lạ, thì tâm thần tôi cầu nguyện, nhưng trí khôn tôi lơ lửng. 15 Vậy thì tôi sẽ làm thể nào? Tôi sẽ cầu nguyện theo tâm thần, nhưng cũng cầu nguyện bằng trí khôn. Tôi sẽ hát theo tâm thần, nhưng cũng hát bằng trí khôn. 16 Bằng không, nếu người chỉ lấy tâm thần mà chúc tạ, thì người tầm thường ngồi nghe, chẳng hiểu người nói gì, thể nào họ theo lời chúc tạ mình mà đáp lại "A-men" được? 17 Thật vậy, lời chúc tạ của người vẫn tốt lành; song kẻ khác chẳng nhờ đó mà được gây dựng. 18 Tôi tạ ơn Đức Chúa Trời, vì đã được ơn nói tiếng lạ nhiều hơn hết thầy anh em; 19 nhưng thà tôi lấy năm lời bằng trí khôn mình mà rao giảng trong Hội thánh, để được dạy bảo kẻ khác, hơn là lấy một vạn lời bằng tiếng lạ. ”

Gợi ý bài học: Sau khi trình bày về tình yêu thương là "con đường tốt hơn" trong chương 13, sứ đồ Phao-lô tiếp tục nói về việc sử dụng các ân tứ thuộc linh trong chương 14. Ông mở đầu bằng lời khuyên: "Hãy nôn nả tìm kiếm tình yêu thương. Cũng hãy ước ao các sự ban cho thiêng liêng, nhứt là sự ban cho nói tiên tri." Điều này cho thấy mục đích và tiêu chuẩn của mọi ân tứ phải được đặt trên nền tảng của tình yêu thương. Ân tứ không phải để thể hiện bản thân, nhưng để phục vụ và gây dựng người khác.

Tại Hội Thánh Cô-rinh-tô, ân tứ nói tiếng lạ đang được nhiều người xem là dấu hiệu cao nhất của đời sống thuộc linh. Một số người thậm chí dùng ân tứ này để khẳng định mình thuộc linh hơn người khác. Vì vậy, Phao-lô đặt vấn đề này bên cạnh ân tứ nói tiên tri để giúp họ hiểu đúng. Ông nói: "Vì người nào nói tiếng lạ, thì không phải nói với người ta, bèn là với Đức Chúa Trời, bởi chẳng có ai hiểu." Điều đó không có nghĩa tiếng lạ là xấu hay vô ích. Phao-lô thừa nhận rằng tiếng lạ có giá trị trong mối tương giao cá nhân với Đức Chúa Trời. Tuy nhiên, trong sự nhóm lại của Hội Thánh, nếu không ai hiểu được nội dung được nói ra thì người khác không nhận được ích lợi gì. Ngược lại, người nói tiên tri gây dựng người nghe, khích lệ người nghe, an ủi người nghe.

Trong Tân Ước, "nói tiên tri" không chủ yếu mang nghĩa đoán trước tương lai như nhiều người thường nghĩ. Có nghĩa chính là công bố và áp dụng Lời Đức Chúa Trời vào hoàn cảnh cụ thể của cộng đồng để gây dựng, khích lệ và hướng dẫn dân Chúa. Các tiên tri trong Kinh Thánh không phải là những người tự suy đoán tương lai, nhưng là những người truyền đạt điều Đức Chúa Trời muốn phán với dân Ngài. Vì vậy, Phao-lô kết luận: "Kẻ nói tiếng lạ, tự gây dựng lấy mình; song kẻ nói tiên tri, gây dựng cho Hội thánh." Dấu hiệu của sự trưởng thành thuộc linh không phải là tôi có ân tứ lớn đến đâu, nhưng là ân tứ của tôi đang gây dựng Hội Thánh như thế nào. Một trong những lý do khiến người Cô-rinh-tô đề cao tiếng lạ là vì ảnh hưởng từ môi trường tôn giáo ngoại giáo xung quanh. Trong nhiều đền thờ ngoại giáo thời đó, người ta tin rằng những âm thanh bí ẩn, khó hiểu hoặc trạng thái xuất thần là biểu hiện của quyền năng thần linh. Một số tín hữu đã mang cách suy nghĩ đó vào trong Hội Thánh. Phao-lô sửa lại quan điểm ấy bằng nhiều ví dụ đơn giản: Nếu cây sáo phát ra những âm thanh không rõ ràng thì không ai nhận ra giai điệu. Nếu kèn trẹt phát ra âm thanh lộn xộn thì quân lính không biết phải làm gì. Cũng vậy, nếu lời nói không được hiểu thì không thể đem lại ích lợi cho người nghe. Ân tứ thật sự có giá trị khi nó giúp người khác hiểu được ý muốn của Đức Chúa Trời.

Phao-lô không chống lại việc nói tiếng lạ. Ông thậm chí nói rằng bản thân ông nói tiếng lạ nhiều hơn tất cả họ. Tuy nhiên, ông nhấn mạnh rằng trong sự nhóm lại của Hội Thánh, điều quan trọng là sự hiểu biết. Vì thế ông khuyên: "Bởi đó, kẻ nói tiếng lạ, hãy cầu nguyện để được thông giải tiếng ấy." Ông giải thích nếu chỉ có tâm linh hoạt động mà trí hiểu không tham gia, thì người nghe sẽ không nhận được ích lợi. Phao-lô muốn tín hữu: "Cầu nguyện bằng tâm thần. Đồng thời cầu nguyện bằng trí khôn. Hát ngợi khen bằng tâm thần. Đồng thời hát ngợi khen bằng trí khôn. Từ "trí khôn" ở đây chỉ lý trí và sự nhận thức. Điều đó cho thấy đời sống thuộc linh lành mạnh không loại bỏ lý trí, nhưng bao gồm cả tâm lòng và sự hiểu biết. Người tin Chúa cần biết: Mình đang cầu nguyện điều gì, Mình đang hát điều gì, Mình đang tin điều gì. Đức tin trưởng thành không chỉ dựa trên cảm xúc hay trải nghiệm, nhưng dựa trên sự hiểu biết rõ ràng về chân lý của Đức Chúa Trời.

Phao-lô kết luận bằng một câu rất đáng chú ý: "nhưng thà tôi lấy năm lời bằng trí khôn mình mà rao giảng trong Hội thánh, để được dạy bảo kẻ khác, hơn là lấy một vạn lời bằng tiếng lạ." Điều đó không có nghĩa ông xem thường tiếng lạ. Ông chỉ muốn nhấn mạnh rằng Điều giúp người khác hiểu chân lý và đến gần Đức Chúa Trời luôn có giá trị hơn những trải nghiệm thuộc linh chỉ mang tính cá nhân. Năm lời rõ ràng giúp một người hiểu Phúc Âm có giá trị hơn mười ngàn lời mà không ai hiểu được. Đó chính là nguyên tắc của tình yêu thương mà Phao-lô đã dạy trong chương 13. Tình yêu luôn tìm kiếm ích lợi của người khác trước khi tìm kiếm sự thỏa mãn cho chính mình.

Kết luận: Phao-lô dạy rằng mọi ân tứ đều đến từ Đức Chúa Trời và đều có giá trị. Tuy nhiên, mục đích của mọi ân tứ không phải là để đề cao bản thân hay tạo ấn tượng về sự thuộc linh của mình. Mọi ân tứ được ban cho để gây dựng thân thể Đấng Christ là Hội Thánh. Vì vậy, khi sử dụng bất kỳ ân tứ nào, chúng ta cần tự hỏi: Điều này có giúp người khác đến gần Chúa hơn không? Điều này có gây dựng Hội Thánh không? Điều này có bày tỏ tình yêu thương không? Một lời nói đơn sơ nhưng giúp một người hiểu chân lý của Đức Chúa Trời sẽ có giá trị hơn rất nhiều những điều gây ấn tượng nhưng không đem lại ích lợi thuộc linh. Đó là cách sử dụng ân tứ theo tinh thần của tình yêu thương và theo ý muốn của Đức Chúa Trời.

Câu hỏi áp dụng bài học:

Khi phục vụ Chúa, tôi đang tìm cách gây dựng người khác hay đang tìm kiếm sự công nhận và thỏa mãn cho chính mình?

Những lời nói, sự chia sẻ và việc làm của tôi có giúp người khác hiểu Chúa rõ hơn và được khích lệ trong đức tin không?

Đức tin của tôi có cân bằng trên cảm xúc, trải nghiệm và sự hiểu biết rõ ràng về chân lý của Đức Chúa Trời không ?

Lời cầu nguyện: “Lạy Cha, con cảm ơn Cha đã giúp con nhận ra mục đích thật của các ơn tứ thuộc linh qua bài học hôm nay. Nguyên xin những ơn tứ được ban cho không bao giờ trở thành công cụ để khoe khoang bản thân hoặc để uốn nắn người khác, mà hãy giúp chúng ta trở thành những công cụ của tình yêu thương, xây dựng thân thể Hội Thánh và an ủi, xoa dịu những anh chị em trong hội thánh. Con cầu nguyện trong danh Chúa Giê-xu. **A-men**”